

Barbara Maciukiewicz-Czarnecka, Czesław Sikorski

Szarlej, pow. Inowrocław.
Stanowisko 7

Informator Archeologiczny : badania 7, 106

1973

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Znaleziska pochodzą z okresu halszackiego C i należą do kultury łużyckiej.

Stanowisko 3 położone jest na północnej stronie nieznacznego wzniesienia położonego około 300 m na północ od gospodarstwa Z. Kierznikiewicza, po prawej stronie drogi Wejherowo-Sychowo. Na polu natrafiono na grób skrzynkowy z 3 popielnicami. Popielnicę nr 1 stanowi niezdobione naczynie o gruszkowatym kształcie; popielnica nr 2 - twarżowa z kolczykami brązowymi, na które nanizane są paciorki z bursztynu i trójkątne blaszki. Poniżej szyjki znajduje się wyobrażenie ludzkich dłoń. Popielnica nr 3 zawierająca przepalone kości dziecka zdobiona jest na brzuścu inkrustowanym ornamentem jodełkowym. Znaleźzisko pochodzi z okresu halszackiego D.

SZARLEJ, pow. Inowrocław
Stanowisko 6 a

patrz
neolit

SZARLEJ, pow. Inowrocław
Stanowisko 7

Konserwator Zabytków Archeologicznych
w Bydgoszczy

Badania prowadziła mgr Barbara Maciukiewicz-Czarnecka przy współudziale mgr Czesława Sikorskiego / autor sprawozdania/. Finansował Kombinat Gospodarstw Rolnych Kobylniki. Osadnictwo neolityczne, cmentarzysko halszackie. Pierwszy sezon badań.

Stanowisko położone jest na piaszczystym garbie ciągnącym się wzdłuż brzegu jeziora szarlejskiego, około 150 m w kierunku zachodnim od ostatnich zabudowań wsi Łojewo. Znaczna część stanowiska jest zniszczona wybieraniem piasku.

Prace wykopaliskowe prowadzono w wykopach o powierzchni 2,5 ara, założonych w najbardziej zagrożonej części stanowiska. W górnych, przemieszanych warstwach wykopu występowały fragmenty ceramiki kultury pucharów lejkwatych oraz kultury łużyckiej, mniej licznie reprezentowane były ułamki naczyń kultury iwieńskiej i kultury ceramiki wstęgowej rytej. Znalaziono również drobne wióry krzemienne, odłupki, fragmenty rdzeni wiórowych oraz obuch kamiennego toporka.

Na głębokości średnio 150 cm od poziomu 0,00 odkryto 10 grobów ciała palnych kultury łużyckiej, z których część wkopana była w warstwę próchnicy zawierającej fragmenty ceramiki kultury pucharów lejkwatych, wióry krzemienne i grudki polepy. Z warstwą tą łączyły się dwie jamy, częściowo zniszczone, będące śladami obiektów mieszkalnych. Do najciekawszych zabytków wydobytych z jam należą krzemieniany grocik sercowaty, przęślik gliniany, fragmenty ciężarka tkackiego i ułamek fiaszki z kryzą. Na podstawie materiału zabytkowego jamy zakwalifikowano do kultury pucharów lejkwatych, z przełomu neolitu i epoki brązu.

Badania będą kontynuowane.